

Rolnummer 1997
Arrest nr. 127/2001 van 16 oktober 2001

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag over artikel 15 van de wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten, gesteld door het Hof van Beroep te Bergen.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit voorzitter M. Melchior, de rechters P. Martens, R. Henneuse, L. Lavrysen, A. Alen en J.-P. Moerman, en, overeenkomstig artikel 60*bis* van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, emeritus voorzitter H. Boel, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vraag

Bij arrest van 27 juni 2000 in zake J. Bille tegen de c.v. IGRETEC, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 30 juni 2000, heeft het Hof van Beroep te Bergen de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Is er geen schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre een bediende van de openbare sector, te dezen van een intercommunale, vanwege het enkele feit dat hij heeft ingestemd met de voorwaarden van zijn dienstneming, zodat hij wordt beschouwd als zijnde onder contract en niet onder statuut, de vergoeding voor zijn schade beperkt ziet door de verjaring op grond van artikel 15 van de wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten, terwijl, indien de rechtsverhoudingen tussen de partijen zouden zijn ontstaan uit de eenzijdige beslissing van de overheid, de op zijn vordering tot schadevergoeding van toepassing zijnde verjaring die van het gemeen recht zou zijn ? »

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil

J. Bille is sinds 1972 in dienst van de « Union intercommunale pour l'étude et la gestion des services publics » (I.E.G.S.P.), die later de « Intercommunale pour la gestion et la réalisation d'études techniques et économiques » (IGRETEC) is geworden, waarbij zijn aanwerving onder de wetgeving op de arbeidsovereenkomsten valt en zijn bezoldiging wordt berekend volgens weddeschaal 202. In ruste gesteld in oktober 1990 met een bedrag lager dan 19.289 frank, geeft hij er zich rekenschap van dat hij het enige personeelslid zou zijn dat zijn hele loopbaan in weddeschaal 202 werd gehouden. Hij stelt een vordering in bij de Rechtbank van eerste aanleg te Charleroi, waar hij met name doet gelden, in hoofddorde, dat hij zich in een statutaire situatie bevond en, in ondergeschikte orde, dat zijn werkgever een fout zou hebben begaan door de toepassing van weddeschaal 202 te behouden.

Nadat zijn vordering is afgewezen, stelt hij beroep in bij het Hof van Beroep te Bergen, dat, bij arrest van 27 mei 1999, beslist dat de appellant zich in een contractueel verband bevond en, bij arrest van 27 juni 2000, dat IGRETEC een fout heeft begaan door zijn verdiensten niet op grond van objectieve criteria te beoordelen. Wat het nadeel berokkend aan betrokkene betreft, is het Hof van Beroep van mening dat dit niet bestaat in een tekort aan bezoldiging maar in het verlies van de kans om zijn verdiensten op objectieve wijze beoordeeld te zien. Aangezien de vordering is ontstaan uit een arbeidsovereenkomst, zou ze verjaard zijn na vijf jaar, dit is voor de periode vóór 19 september 1986, met toepassing van artikel 15 van de wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten. Vaststellende dat de appellant had kunnen hopen op het integrale herstel van het door hem geleden nadeel indien hij statutair was tewerkgesteld, stelt het Hof van Beroep de voormelde vraag en kent appellant een provisionele schadevergoeding van 50.000 frank toe.

III. De rechtspleging voor het Hof

Bij beschikking van 30 juni 2000 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet bij op 26 september 2000 ter post aangetekende brieven.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 10 oktober 2000.

Memories zijn ingediend door :

- de c.v. IGRETEC, waarvan de maatschappelijke zetel is gevestigd te 6000 Charleroi, boulevard Mayence 1, bij op 25 oktober 2000 ter post aangetekende brief;
- J. Bille, wonende te 6032 Mont-sur-Marchienne, rue Bordet 13/12, bij op 7 november 2000 ter post aangetekende brief;
- de Ministerraad, Wetstraat 16, 1000 Brussel, bij op 13 november 2000 ter post aangetekende brief;
- de Vlaamse Regering, Martelaarsplein 19, 1000 Brussel, bij op 13 november 2000 ter post aangetekende brief.

Van die memories is kennisgegeven overeenkomstig artikel 89 van de organieke wet bij op 13 maart 2001 ter post aangetekende brieven.

Memories van antwoord zijn ingediend door :

- de c.v. IGRETEC, bij op 11 april 2001 ter post aangetekende brief;
- J. Bille, bij op 11 april 2001 ter post aangetekende brief;
- de Ministerraad, bij op 13 april 2001 ter post aangetekende brief.

Bij beschikkingen van 29 november 2000 en 29 mei 2001 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot respectievelijk 30 juni 2001 en 30 december 2001.

Bij beschikkingen van 6 februari 2001, 20 maart 2001 en 22 mei 2001 heeft het Hof de zetel aangevuld respectievelijk met de rechters L. Lavrysen, A. Alen en J.-P. Moerman.

Bij beschikking van 30 mei 2001 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 20 juni 2001 na de partijen te hebben uitgenodigd zich ter terechtzitting nader te verklaren over de vraag of de prejudiciële vraag niet als volgt dient te worden geherformuleerd :

« Schendt artikel 15 van de wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat het tot gevolg heeft dat de vijfjarige verjaring van toepassing is op de aansprakelijkheidsvordering ingesteld door contractuele personeelsleden van een intercommunale tegen laatstgenoemde terwijl de dertigjarige verjaring van het oude artikel 2262 van het Burgerlijk Wetboek, vóór de vervanging ervan bij de wet van 10 juni 1998, van toepassing was op dezelfde vordering ingesteld door statutaire personeelsleden van een intercommunale ? »

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 1 juni 2001 ter post aangetekende brieven.

Op de openbare terechtzitting van 20 juni 2001 :

- zijn verschenen :
- . Mr. B. Cambier en Mr. D. Renders, advocaten bij de balie te Brussel, voor J. Bille;
- . Mr. P. Herman *loco* Mr. R. Lorent en *loco* Mr. B. Dubuisson, advocaten bij de balie te Charleroi, voor de c.v. IGRETEC;
- . Mr. M. Jaspar *loco* Mr. E. Maron, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;
- . Mr. F. Liebaut, advocaat bij de balie te Dendermonde, *loco* Mr. P. Devers, advocaat bij de balie te Gent, voor de Vlaamse Regering;

- hebben de rechters-verslaggevers P. Martens en A. Alen verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. *In rechte*

- A -

Memorie van de intercommunale IGRETEC

A.1.1. De intercommunale begint met in herinnering te brengen dat door het Hof twee arresten (nrs. 13/97 en 5/99) werden gewezen betreffende de verjaringstermijnen bepaald in artikel 15 van de wet van 3 juli 1978.

A.1.2. De geïntimeerde voor de verwijzende rechter analyseert de rechtspraak van het Hof, namelijk de arresten nrs. 77/96 en 19/2000, waarbij ze verwijst naar de rechtsleer en naar de rechtspraak van het Hof van Cassatie, en besluit daaruit dat de situatie van de contractuele personeelsleden en die van de statutaire personeelsleden bij een zelfde publiekrechtelijke rechtspersoon niet vergelijkbaar zijn.

Verschillende elementen die het statuut kenmerken zijn weergegeven : het feit dat dit op algemene en onpersoonlijke wijze is ingesteld, op eenvormige wijze wordt toegepast, in het belang van de dienst en zonder dat ervan kan worden afgeweken door middel van bijzondere overeenkomsten; de vastheid van betrekking die het personeelslid geniet; de veranderbaarheid van het statuut die verworven rechten ten voordele van het personeelslid verhindert.

De elementen die de arbeidsovereenkomst kenmerken worden eveneens opgesomd : het feit dat die is onderworpen aan artikel 1108 van het Burgerlijk Wetboek en steunt op wederzijdse toestemming, dat er geen vastheid van betrekking is en, tot slot, dat het voor de werkgever onmogelijk is eenzijdig de voorwaarden van de overeenkomst te wijzigen.

De verschillen die bestaan tussen de twee stelsels verantwoorden bijgevolg de verschillende aard van de aansprakelijkheid van de publieke werkgever ten aanzien van zijn personeelsleden, en bijgevolg de toepassing van artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek, veeleer dan van de artikelen 1146 en volgende van het Burgerlijk Wetboek die van toepassing zijn op contractuele personeelsleden.

De socialezekerheidsregelingen alsook de beroepsmogelijkheden waarover ze beschikken zijn eveneens verschillend voor de twee categorieën van personeelsleden.

A.1.3. De geïntimeerde stelt dat, indien het Hof van mening zou zijn dat de twee categorieën van personeelsleden vergelijkbaar zijn, het criterium van onderscheid op objectieve en redelijke gronden zou kunnen worden verantwoord. Artikel 1, tweede lid, van de wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten maakt die wet immers van toepassing op werknemers in dienst van de overheid die niet vallen onder een statuut.

Het bestaan van een statuut is een objectief en redelijk criterium waarbij de arbeidsverhoudingen die worden beheerst door administratiefrechtelijke regels niet kunnen worden onderworpen aan privaatrechtelijke regels.

A.1.4. De geïntimeerde doet opmerken dat de dertigjarige verjaring een uitzondering is in overheidsdienst, dat artikel 100 van de gecoördineerde wetten op de rijkscomptabiliteit in een vijfjarige verjaring voorziet en dat dit eveneens de regel is die is bepaald bij artikel 2262bis van het Burgerlijk Wetboek.

De wetgever heeft bijgevolg een redelijke maatregel genomen door de contractuele personeelsleden te onderwerpen aan de vijfjarige verjaring, die de van toepassing zijnde regel is, niet alleen in het arbeidsrecht in de privé-sector, maar eveneens voor een groot deel van de personeelsleden in overheidsdienst.

Memorie van J. Bille

A.2.1. De appellant voor de verwijzende rechter is van mening dat de vraag uitnodigt tot het vergelijken van de situaties van twee werknemers, die hij als zijnde identiek beschrijft, onderworpen aan verschillende juridische stelsels, aangezien, in het geval van een contractuele verhouding, de verjaringstermijn vijf jaar bedraagt, terwijl, indien het zou gaan om een statutaire verhouding, hij dertig jaar zou bedragen.

De appellant is van mening dat de verschillende juridische verhouding niets te maken heeft met de vraag betreffende de verjaringstermijn. Hij brengt de arresten nrs. 77/96 en 19/2000 in herinnering waarin het Hof de stelsels van burgerrechtelijke aansprakelijkheid, van toepassing op het statutair personeel en op het contractueel personeel, heeft vergeleken en heeft besloten dat het verschil tussen die twee stelsels onverantwoord was.

A.2.2. De appellant wijst op de redenen die de toepassing van de vijfjarige verjaringstermijn op de contractuele personeelsleden in overheidsdienst, ingevoerd bij de wet van 21 november 1969, hebben gemotiveerd.

De doelstelling bestond toen in de eenmaking en vereenvoudiging van de van toepassing zijnde verjaringstermijnen, waarbij de vijfjarige verjaringstermijn eveneens was bepaald bij artikel 2277 van het Burgerlijk Wetboek en bij artikel 26 van de wet van 17 april 1878 houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering.

A.2.3. De appellant voegt eraan toe dat die redenering werd gevolgd in een periode waarin de arbeidsovereenkomst in de openbare sector een uitzonderlijk, marginaal en afwijkend verschijnsel was. De eenmakings- en vereenvoudigingsoperatie, die enkel werd uitgevoerd in het kader van de private sector, heeft geen rekening gehouden met de regels van toepassing op de openbare sector. Indien dat de bedoeling was geweest van de wetgever, had de termijn bepaald bij artikel 2272 van het Burgerlijk Wetboek op vijf jaar moeten zijn teruggebracht.

A.2.4. De verwijzing naar artikel 26 van de wet van 17 april 1878 is niet relevant sinds de arresten nrs. 25/95, 51/96 en 61/97 van het Hof, volgens welke het niet verantwoord is dat de vordering waarin dat artikel voorziet, zou zijn verjaard na vijf jaar, terwijl het herstel van de schade veroorzaakt door een burgerlijke fout, minder zwaar dan een fout die de wetgever als strafrechtelijk heeft beschouwd, kan worden gevorderd gedurende dertig jaar.

A.2.5. Indien een verschil in behandeling toelaatbaar zou zijn, is de appellant van mening dat de van toepassing zijnde stelsels zouden moeten worden omgekeerd : de vordering tot herstel van de schade ontstaan door de fout van een werkgever gebonden door een arbeidsovereenkomst onderwerpen aan de dertigjarige verjaringstermijn en de schade ontstaan door een fout begaan ten nadele van een statutaire werknemer onderwerpen aan de vijfjarige verjaringstermijn, aangezien de contractuele werknemer kwetsbaarder is in geval van een fout vanwege de werkgever en meer blootstaat aan de dreiging van ontslag.

A.2.6. De appellant is tot slot van mening dat de artikelen 10 en 11 van de Grondwet eveneens zijn geschonden doordat ze dezelfde termijn toepassen op de werkgever en de werknemer, terwijl hun situatie objectief verschillend is.

Memorie van de Ministerraad

A.3.1. De Ministerraad stelt vast dat het verwijzingsarrest berust op een uitgangspunt volgens hetwelk de statutaire personeelsleden en de bedienden aangeworven onder arbeidsovereenkomst twee categorieën van personen zouden vormen waarop dezelfde rechtsregels zouden moeten worden toegepast. Maar, zo merkt hij op, de twee vergeleken categorieën zijn onderworpen aan fundamenteel verschillende regels, zowel in de fase van de aanwerving als in de totstandkoming van de arbeidsverhouding, de arbeidsverhouding zelf, het bepalen van de bezoldiging, het verbreken van de arbeidsverhouding en de sociale zekerheid.

A.3.2. Hij besluit daaruit dat de situatie van de statutaire personeelsleden en die van de werknemers aangeworven onder arbeidsovereenkomst dermate verschillend zijn dat ze niet kunnen worden vergeleken.

A.3.3. In ondergeschikte orde stelt de Ministerraad dat het verschil in behandeling tussen de twee categorieën van werknemers berust op een objectief en redelijk criterium, namelijk de statutaire dan wel de contractuele dienstneming.

A.3.4. Hij voegt eraan toe dat een bevestigend antwoord op de prejudiciële vraag een niet te rechtvaardigen onderscheid tussen de arbeidsovereenkomsten zou inhouden, al naargelang de werkgever een privé-persoon of een overheid is.

A.3.5. De Ministerraad verwijst naar het arrest nr. 13/97 van het Hof om te beklemtonen dat de geschillen tussen werkgevers en werknemers niet eindeloos mogen duren, wat verantwoordt dat de wet betreffende de arbeidsovereenkomsten een verjaringstermijn van vijf jaar bepaalt.

A.3.6. Hij stelt vast dat in overheidsdienst eveneens bijzondere verjaringstermijnen bestaan, zoals de termijn van zestig dagen om een beroep in te stellen bij de Raad van State en de regel bepaald bij artikel 2262bis van het Burgerlijk Wetboek, die van toepassing is op de rechtsvordering ingesteld tegen een bestuur.

De verjaringstermijnen worden bijgevolg bepaald door de aard van de dienstneming en de bevoegdheid van de rechtbanken, zodat, rekening houdend met de aard van de arbeidsverhoudingen, de wetgever de beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie niet heeft miskend.

Memorie van de Vlaamse Regering

A.4. De Vlaamse Regering verklaart dat zij zich het recht voorbehoudt haar standpunt te bepalen in een memorie van antwoord, na kennisname van de memories van de andere partijen.

Memorie van antwoord van de intercommunale IGRETEC

A.5.1. De geïntimeerde voor de verwijzende rechter brengt in herinnering dat de contractuele en statutaire personeelsleden in dienst van publiekrechtelijke rechtspersonen geen vergelijkbare categorieën vormen, met name wat de verjaringsregels betreft. Die regels kunnen niet worden vergeleken met die van de contractuele aansprakelijkheid die het voorwerp hebben uitgemaakt van het arrest nr. 77/96 van het Hof.

A.5.2. Ze beklemtoont dat het Hof in zijn arrest nr. 13/97 artikel 26 van de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering niet discriminerend heeft geoordeeld en dat het van mening was dat artikel 2262 van het Burgerlijk Wetboek een regel van residuele aard is.

A.5.3. Zij voegt eraan toe dat wat het statutaire personeel betreft, de regel van de vijfjarige verjaring bepaald bij artikel 100 van de gecoördineerde wetten op de rijkscomptabiliteit van toepassing is, en niet de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek.

A.5.4. Zij is overigens van mening dat de stelling volgens welke de werknemer met arbeidsovereenkomst een zwakke positie zou innemen ten opzichte van zijn werkgever, niet in aanmerking kan worden genomen. Talrijke bepalingen beschermen immers die categorie van werknemers, zodat het risico op een ontslag bij wijze van « represaille » niet groter is dan voor een statutair personeelslid.

Memorie van antwoord van J. Bille

A.6.1. De appellant voor de verwijzende rechter beklemtoont dat de twee categorieën van werknemers vergelijkbaar zijn, aangezien ze beiden het slachtoffer zijn van een burgerlijke fout die zich heeft voorgedaan tijdens de uitvoering van hun arbeid, waarvan de dader dezelfde publiekrechtelijke rechtspersoon is, die de wettelijke plicht heeft elke schade die hij heeft veroorzaakt te herstellen. Het Hof heeft overigens de contractuele en statutaire personeelsleden vergelijkbaar verklaard in zijn arrest nr. 77/96.

A.6.2. De door de wetgever nagestreefde doelstelling, namelijk de eenmaking en de vereenvoudiging van de verjaringstermijnen voor geschillen tussen werkgever en werknemer, zou in de openbare sector niet zijn nagestreefd en zou voor het overige niet kunnen worden bereikt. Een dergelijke doelstelling zou in ieder geval het wezenlijke verschil in behandeling dat inzake de verjaringstermijn tussen de contractuele personeelsleden en de statutaire personeelsleden bestaat, niet kunnen verantwoorden.

A.6.3. De aangevoerde discriminatie heeft betrekking op de vergelijking tussen de contractuele personeelsleden van de openbare sector en de statutaire personeelsleden van dezelfde sector, en niet tussen de contractuele personeelsleden van de openbare sector en die van de privé-sector. De overweging volgens welke de werknemer uit de privé-sector zou vallen onder de verjaringstermijn van vijf jaar, zou bijgevolg geen verband houden met de gestelde vraag.

A.6.4. De appellant stelt dat de vergelijking tussen de termijn om in rechte te treden voor de Raad van State en die bepaald bij artikel 2262*bis* van het Burgerlijk Wetboek niet relevant is. Het statutaire personeelslid is immers niet ertoe gehouden in rechte te treden voor de Raad van State. Hij beschikt steeds over een beroep voor de hoven en rechtbanken, zodat zijn lot kan worden vergeleken met dat van het contractuele personeelslid dat slechts beschikt over een beroep voor de hoven en rechtbanken. Voor het overige betekent de keuze tussen de twee procedures waarover het statutaire personeelslid beschikt, een voordeel voor hem in vergelijking met de contractuele personeelsleden.

Memorie van antwoord van de Ministerraad

A.7.1. De Ministerraad verwijst naar het arrest nr. 46/94 van het Hof, alsmede naar de verschillen die kenmerkend zijn voor de contractuele en statutaire personeelsleden, om in herinnering te brengen dat die twee categorieën niet kunnen worden vergeleken.

A.7.2. Hij stelt dat in ieder geval die twee categorieën niet kunnen worden vergeleken inzake burgerrechtelijke aansprakelijkheid. De regels van het Burgerlijk Wetboek zijn immers van toepassing op statutaire personeelsleden, van het gemeen recht afwijkende regels zijn van toepassing op werknemers met een arbeidsovereenkomst.

Het tuchtrechtelijk aspect van de statutaire arbeidsverhouding bestaat overigens niet in een contractuele arbeidsverhouding. Er bestaan eveneens verschillen ten aanzien van het verbreken van de arbeidsverhouding.

A.7.3. Hij merkt op dat de door de appellant voor de verwijzende rechter vermelde arresten van het Hof de burgerrechtelijke aansprakelijkheid van de werknemers ten opzichte van hun werkgever betreffen en niet omgekeerd, en dat ze niet de verjaringstermijn betreffen. Het vermelden ervan zou bijgevolg niet relevant zijn.

A.7.4. Datzelfde geldt voor de arresten betreffende artikel 26 van de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering, waaruit niet kan worden afgeleid dat artikel 15 van de wet betreffende de arbeidsovereenkomsten discriminerend zou zijn.

A.7.5. Het argument volgens hetwelk de stelsels van toepassing op contractuele en statutaire personeelsleden zouden moeten worden verwisseld, of nog, aan de werknemer een langere termijn zou moeten worden toegekend om in rechte te treden tegen zijn werkgever, is vreemd aan de grondwettigheidstoets die het Hof toekomt.

A.7.6. De Ministerraad voegt eraan toe dat een bevestigend antwoord op de prejudiciële vraag tot gevolg zou hebben dat een discriminatie wordt ingevoerd tussen de werkgevers van de privé-sector en die van de openbare sector.

- B -

B.1. De verwijzende rechter vraagt het Hof of de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet zijn geschonden, in zoverre een bediende van een intercommunale die een aansprakelijkheidsvordering instelt tegen laatstgenoemde, onderworpen is aan de vijfjarige verjaring bepaald bij artikel 15 van de wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten « vanwege het enkele feit dat hij heeft ingestemd met de voorwaarden van zijn dienstneming, zodat hij wordt beschouwd als zijnde onder contract en niet onder statuut », terwijl hij aanspraak zou kunnen maken op de dertigjarige verjaring « indien de rechtsverhoudingen tussen de partijen zouden zijn ontstaan uit de eenzijdige beslissing van de overheid ».

B.2. Het Hof is niet bevoegd om te oordelen of een persoon het slachtoffer is van een discriminatie omdat hij zich in een gunstiger rechtspositie zou hebben kunnen bevinden dan diegene waarin hij zich bevindt. De vraag moet worden gelezen als zijnde een uitnodiging aan het Hof om de verschillende situaties van twee categorieën van personeelsleden van een intercommunale, die tegen laatstgenoemde een aansprakelijkheidsvordering instellen, te vergelijken : zij die zich in een contractuele arbeidsverhouding bevinden en zij die zich in een statutaire situatie bevinden.

B.3. Het Hof zou zich evenmin kunnen afvragen of het opportuun is een verschil in behandeling ongedaan te maken. Het Hof kan slechts de grondwettigheid onderzoeken van de norm die de betrokken situatie regelt.

B.4. De prejudiciële vraag dient bijgevolg als volgt te worden geherformuleerd :

« Schendt artikel 15 van de wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat het tot gevolg heeft dat de vijfjarige verjaring van toepassing is op de aansprakelijkheidsvordering ingesteld door contractuele personeelsleden van een intercommunale tegen laatstgenoemde terwijl de dertigjarige verjaring van het oude artikel 2262 van het Burgerlijk Wetboek, vóór de vervanging ervan bij de wet van 10 juni 1998, van toepassing was op dezelfde vordering ingesteld door statutaire personeelsleden van een intercommunale ? »

B.5. De statutaire personeelsleden zijn in beginsel niet vergelijkbaar met contractuele personeelsleden, aangezien ze zich in een grondig verschillende rechtspositie bevinden. Uit de

motivering van het verwijzingsarrest blijkt echter dat de appellant zijn werkgever heeft gedagvaard om vergoed te worden voor het nadeel dat hij heeft geleden doordat zijn verdiensten niet op grond van objectieve criteria zijn beoordeeld. Hij bevindt zich op dat punt in een situatie die niet verschilt van die van een statutair personeelslid, dat om dezelfde reden in rechte zou treden tegen de intercommunale die hem tewerkstelt. De verschillende rechtsregels die de arbeidsverhouding van beide categorieën van personeelsleden beheersen, verhinderen niet dat ze zich, ten aanzien van de in hun rechtsvordering gestelde rechtsvraag, in een vergelijkbare situatie bevinden.

B.6. De vijfjarige verjaring is van toepassing op vorderingen ontstaan uit een contractuele arbeidsverhouding zowel in de privé-sector als in de openbare sector (artikel 15 in samenhang gelezen met artikel 1, tweede lid, van de wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten). Zij is eveneens van toepassing op vorderingen ingesteld door statutaire personeelsleden tegen de overheidsinstelling die hen tewerkstelt (artikel 100 van de gecoördineerde wetten betreffende de rijkscomptabiliteit), maar zij betreft niet de vordering ingesteld door statutaire personeelsleden van intercommunales waarop voormeld artikel 100 niet van toepassing is. De verwijzende rechter leidt daaruit af dat laatstgenoemde vordering was onderworpen aan de dertigjarige verjaring bepaald bij het oude artikel 2262 van het Burgerlijk Wetboek, van toepassing op het geschil dat hem is voorgelegd.

B.7. De dertigjarige verjaring is een regel van residuele aard geworden, veeleer dan de wettelijke uitdrukking van wat het algemeen belang vereist. Aangezien ze werd beschouwd als veel te lang en onaangepast aan het economische leven en aan de snelheid van de communicatie (*Parl. St.*, Kamer, 1996-1997, nr. 1087/1, pp. 2 en 10; *Parl. St.*, Kamer, 1997-1998, nr. 1087/7, p. 4; *Parl. St.*, Senaat, 1997-1998, nr. 883/3, pp. 4, 5 en 10), werd ze opgeheven, wat de persoonlijke rechtsvorderingen betreft, bij de wet van 10 juni 1998 tot wijziging van sommige bepalingen betreffende de verjaring. Uit de parlementaire voorbereiding van die wet blijkt dat het door de wetgever beoogde doel erin bestond « te voorzien in een *eenvormige* verjaringstermijn voor alle rechtsvorderingen tot vergoeding van de schade volgend uit een (quasi) delictuele fout [...] die al dan niet een misdrijf is » (*Parl. St.*, Kamer, 1996-1997, nr. 1087/1, p. 2). De wetgever heeft eveneens gepreciseerd dat de vervanging van de dertigjarige verjaringstermijn door een redelijker termijn tot gevolg zou

hebben dat de discriminatie die het gevolg is van het verschil tussen die verjaring en een hele reeks korte verjaringstermijnen zou verdwijnen (*Parl. St.*, Kamer, 1997-1998, nr. 1087/7, p. 4).

Verwijzend naar het voorbeeld van artikel 15 van de wet betreffende de arbeidsovereenkomsten, is tijdens de parlementaire voorbereiding nog opgemerkt dat « indien men, teneinde alle vorderingen tot schadevergoeding gelijk te stellen ongeacht hun grondslag, uit de groep contractuele vorderingen de vorderingen tot schadevergoeding zou lichten en aan een andere behandeling zou onderwerpen, [...] nieuwe discriminaties en inconsistenties in het leven [zouden] worden geroepen » (*Parl. St.*, Kamer, 1996-1997, nr. 1087/1, p. 5; in dezelfde zin, *Parl. St.*, Kamer, 1997-1998, nr. 1087/7, p. 4).

B.8. De vijfjarige verjaring is de verjaring die van toepassing is op de meeste rechtsovereenkomsten ontstaan uit een arbeidsverhouding. De vaststelling dat er nog enkele contractuele rechtsovereenkomsten zijn, ontstaan uit een arbeidsverhouding, die verjaren na dertig jaar, kan niet ertoe leiden dat de vijfjarige verjaring discriminerend zou zijn. Het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie zou absurde gevolgen hebben indien het de verplichting zou opleggen af te wijken van een regel die algemeen geldend is geworden inzake de verjaring van vorderingen betreffende de contractuele aansprakelijkheid, omdat er nog enkele uitzonderingen op bestaan.

B.9. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 15 van de wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 16 oktober 2001.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

M. Melchior